

VALMIERAS ĶĪMIKIS

VALMIERAS STIKLA ŠKIEDRAS ROPNICAS PARTIJAS KOMITEJAS,
ADMINISTRACIJAS, ARODKOMITEJAS UN KOMJAUNĀTNES KOMITEJAS ORGANS

Laikraksts iznāk
kopš 1979. gada 28. oktobra

CETURTDIEN,
1980. gada 23. februārī

Nr. 8 (479)
Cena 1 kap.

Šodien — Padomju Armijas un Jūras Kara Flotes diena

DZĪVOT MIERĀ UN MŪSU MAZĀS ZEMES

IVANS LUBCENKO. Atvaļinātais apakšpulkvēdis, Bruņoto Spēku veterāns. Šā gada 16. jūlijā aprītes 10 gadi, kopš viņš strādā VSSR administrācijā. Pagājušā gada nogalē Ivans Lubcenko atzīmēja 60 gadu jubileju. Stalts, jūtama militārā stāja. Svētku priekšvakarā tikos ar Ivanu Ivanoviču un palīdzību atbildēt uz vairākiem jautājumiem mūsu lasītājiem.

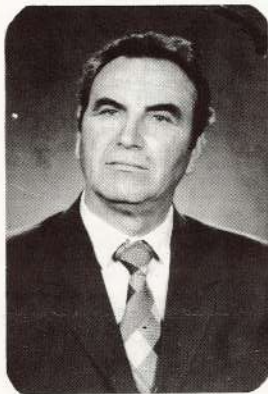
— Esmu dzimis 1928. gadā Rostovas apgabalā Orlovkas ciemā. Kad sākas karš, man bija tikai 13 gadu. Tēvs aizgāja uz fronti un neatgriezās, brālis 1944. gadā pārņēma uz krūkiem. Sešus mēnešus okupācijas laikā visu ko redzēju. No 1943. gada sāku strādāt kolhozā laukopībā, tūlīt pēc 7 klašu beigšanas. Pēc tam tiku iesaukts dienestā. Kopā ar saviem draugiem nolēmu veļtīt savu dzīvi militārajā darbībā — iestājos Leningradas kara inženieru skolā. Pēc gada tiku nosūtīts uz Baltkrievijas kara apgabalu, man bija leitnants pakāpe. Visu dzīvi esmu bijis kareivis — kur pavēlēs. 1972. gadā no Sahalīnas, kur pavadīju 5 gadus, mani nosūtīja uz Latviju.

— Vai savu izvēli neesat nožēlojis?

— Nē. Savu darbu mīleju.

— Mūsu rūpnīcā ir kara un darba veterānu padome. Jūsu ieteikumi un vēlējumi tai?

— Jā, ir tāda padome. Un it kā tās nav. Nekas par to nav dzirdams. Domāju, ka vajadzētu sanākt visiem kopā, sastādīt darba plānu, ņemot vērā mūsu cilvēku īpatnības: kas vientuļš, kas slims, kam ar ko jāpalīdz. Nebūtu slikti, ja padome būtu kaut minimāms materiālo līdzekļu: nopirkt apšveikuma kartiņas svētkiem, izsūtīt lētīgumus. Bet pagaidām padome klusē. Arī

rajonā, cik es zinu, par mums neinteresējas.

— Kāda ir jūsu attieksme pret notikumiem republikā? Kā jums klājas?

— Man — normāli. Es nekur neiejaucos. Uzskatu, ka nekādas frontes mums nav vajadzīgas. Arī Tautas fronte savus uzdevumus neveic līdz galam. Pārspilējumu ir daudz. Piemēram, kategoriska prasība apgūt valodu. Es patlaban cenšos iemācīties latviski, bet man tas izdodas ar grūtībām. Nav piemērotas mācību grāmatas, programmas. Kad es atbraucu uz Latviju, neviens no manis neprasīja šīs zināšanas. Bet nu laiks ir palājis garām, nav attiecīgu apstākļu mācībai. Uzskatu, ka vispirms mūsdienu apstākļos jāpaaugstina partijas loma.

— Bet kā to var izdarīt?
— Katram komunistam ar savu godīgu attieksmi pret darbu tam jāpalīdz.

— Bet šis jautājums bijis aktuāls vienmēr.

— Tur jau ir tas grūtums. Daudzi «jeņinieši» nav tādi izrādījušies darbā. Cilvēki noguruši ticēt. Vasarnīcas, kukuļi, lielas «lietas». Ko darīt tāda situācijā, kā panākt taisnīgumu? Par to jādomā visiem kopā. Kaut arī atkal tie paši vārdi. Mēs esam aizrāviesies ar pagātni, brīžiem aizmirstot tagadni. Bet, ja tā kārtīgi pārdomāt, vai tad mēs tagad nepieļaujam kļūdas? Paraugieties! Mūsu avīzes, radio, televīzija tagad kaut kā «aizmirsuši» par tautu draudzību, par istu internacionālismu. Mani neviens nav apvainojis un es nevelos nevienu apvainot. Es aicinā visu saprātīgi darboties, attiekties vienam pret otru ar iecietību. Mums jārada apstākļi normālai dzīvei un darbam mums pašiem. Tikai tā. Tad gan darboties būs vieglāk, gan dzīvot.

— Mūsu karavīri ir izgājuši no Afganistānas. Ko jūs kā militāra persona domājat par šo karu?

— 9 gadus atpakaļ, es to ļoti labi atceros, jautājums tika stādīts tā: vai nu mēs, vai amerikāņi. Protams, mēs saprotam, ka tagad starptautiskās attiecības izmaiņiņš uz labo pusi, ir cita situācija. Tad amerikāņu kara bāzes vērojā parādīties tieši pie mūsu robežas. Pavisam nē daudz mēs viņus apsteidzām, — tika ievests mūsu karaspēks. Zaudējumi, protams, ir neatgriezeniski.

— Ko jūs novēlat saviem draugiem, kara veterāniem svētkos?

— Mieru, tīru Zemi, panākumus labos darbos, laimi!

— Jums arī — visu pašu labāko. Sveicam svētkos!

Intervēja
VALENTINA MUCIŅA

Mums būt vai nebūt tur?

Sestdien, 18. februārī Rīgā politiskās izglītības namā pulcējās pārstāvji, direktori, darba kolektīva padomju priekšsēdētāji no 85 republikas rūpnīcības uzņēmumiem, lai runātu par rūpnīcības asociācijas dibināšanu Latvijā. Pasākumā piedalījās arī mūsu rūpnīcas direktors Inārs Pojaks.

Rūpnīcības asociācija tiks nodibināta ar mērķi risināt visai rūpnīcībai kopīgus jautājumus. Tika pieņemts Statūtu projekts un rezolūcija. Dokumentos pautā labvēlīga attieksme pret latviešu valodu kā valsts valodu, lauksaimniecības prioritāti republikā utt. Ievēlēja rīcības komiteju, kura darbosies sešos galvenajos virzienos: ekonomikas, sadarbības ar lauksaimniecību, ekoloģijas, kadru, ārējās sadarbības un sociālo problēmu risināšana.

Topošās rūpnīcības asociācijas biedrs var būt tikai uzņēmums kopumā, nevis atsevišķi tā pārstāvji, tāpēc arī rūpnīcā darbaļaužu kolektīvos jāpieņem lēmumi par vai pret mūsu iestāšanos asociācijā.

SADARBĪBAS IESPĒJAS IZIET AIZ ROBEŽĀM

(Nobeigums. Sākums «Valmieras Ķīmīkā» 6. numurā)

Stikla šķiedras ražošanu CSSR netiek uzskatīta par veselībai kaitīgu ražotni, līdz ar to strādnieki darbā pavada normālu darba dienu, atvaļinājumu sistēmā noteicošais ir cilvēka vecums.

Spolēšanas un šķeterēšanas mašīnas SKP-100 un SKP-140 strādā ar itāļu skrējējiem, un līdz ar to skrējēju kalpošanas laiks ir viena nedēļa, turpretī Valmierā mainām skrējējus ik 8 stundas. Spolēs no elektrokrāsnīm ir liels uztinums, tāpat — zemāks cilvēku noslogojums nekā Valmierā. Strādnieces var biežāk atstāties mašīnu jeb iekārtu galos, bet nevis starp mašīnām. Salīdzinot spoļu uztinumu garumus, mūsu speciālisti konstatēja, ka turienes rūpnīcā tas nav tik vieglā kā pie mums. Šķēri tiek tīti ar maksimāliem grodiem, ne mazāk kā 150, audi — ar minimāliem grodiem — 30 līdz 50 vījumiem uz vienu metru. Elektrokrāsnīs spoļu uztināšanas procesā, tāpat kā pie mums, novērojama eļļotāju migrācija: spoles virseja kārta satur daudz eļļotāja, un tā spolētā tiekl atīta. Pretēji mūsu rūpnīcā, tur nav taras saimniecības. Diega atlikumu nogriež strādnieces, un izdara to daudz kulturālāk nekā Valmierā. Gristi tīn ar rietumvācu iekārtām, maksimālais uztinums ir līdz 20 kg, tīšana ir automatizēta, mašīnas apstājas pie notrūkuma. Prieks skatīties uz tādu grīstes tīšanas procesu.

Šķērēšanā lieto lenšu un partiju šķērmašīnas (Textima un Hacoba firmas), smitmašīnas ir Zucker firmas ražotās. Elektroizolācijas audumu pamatnes šķērē tikai uz partiju šķērmašīnām.

Turieniē ražo plašu sortimentu — elektroizolācijas audumus, filtraudumus, grīstes audumus, sieta audumus. Elektroizolācijas audumu ražo uz konfuzoru un bezkonfuzoru pneimatiskajām stēmēm. Čehoslovāki augstu novērtē bezkonfuzoru pneimatiskās stēles, ku-

ras tuvākajā laikā sāksim eksportēt arī Valmierā.

Cehoslovāku kolēģi plāno paplašināt izdevīgu grīstes audumu ražošanu, jo tos izmanto presmateriālu gatavošanā un pēc tiem ir liels pieprasījums rietumu tirgū. Šo sortimentu ražo uz angļu stēmēm un pašu eksperimentālajām «UTAS». Pozitīvus rezultātus dod atgāju pārstrāde uz beļģu, rietumvācu iekārtām. Arī mēs Valmierā ražojam līdzīgu materiālu XITC, tikai ievērojami sliktāka kvalitātē (neviemēriģi biežums). Čehoslovāku kolēģi ar rietumu iekārtām var sadalīt šķiedru, to griežot, pēc tam puš iegūtā masā emulsiju, visu to vienmēriģi izklāj, saujā ar kokvilnas diegu un iegūst kvalitatīvu materiālu. Rupjō šķiedru speciālais krāsnis pārkausē visus rūpnīcās.

Runājot par darba organizāciju, būtu atzīmējams, ka elektrokrāšņu cehos produkcijas uzskaitē ir mehānizēta un atkrī lielo smagumu cilāšana. Šķeterētājas, savukārt, diegus pārvieto ar ratiņiem, plašās ražošanas platībās redzami visdažādākās konstrukcijas mazi un lieli ratiņi, pārvietojas elektrokāri.

Šī brauciena laikā Prāgā notika abu pušu sarunas par žakarda stēļu izmēģināšanu Valmierā, būs jārisina jautājums, kā konstruktīvi piesaistīt žakarda mašīnu stēlei. Šīs iespējamās jauninājums mūs interesē, jo līdz ar to plašinātos dekoratīvo audumu sortiments. Žakarda mašīnu ceram saņemt pirmajā pusgadā.

Mūsu speciālistu lietiskā vizīte Čehoslovākijā no jauna saasinājusi jautājumu, uz kuru pusi skatīsimies nākotnē. Katrā ziņā valmieriešus interesējošajos uzņēmumos ir liela interese arī par stikla šķiedras sortimentu ražotājiem Latvijā.

Vasarā Valmierā ieradīsies 40 čehoslovāku strādnieki un speciālisti, lai tuvāk iepazītos ar mums un mūsu rūpnīcu. Augustā 40 mēseģi savukārt dosies uz Čehoslovākiju. Sadarbības iespējas sāk gūt reālu veidolu.

VIZMA LEJSTRAUTA

Partijas dzīve

Kopīgo darbu darot

Pagājušajā nedēļā partijas administrācijas organizācija atklāta sapulce izskatīja jautājumu par «Valmieras Ķīmīkā» redakcijas darbu patreģējos apstākļos. Ar ziņojumu uzstājās laikraksta «Valmieras Ķīmīkis» redaktore Vizma Lejstraute. Cita starpā viņa atzīmēja, ka ne vienmēr gūstam nepieciešamas atsaucis uz publikācijām un kritiskajiem materiāliem. Esam publicējuši 16. ceha priekšnieka Gunta Eškina pārdomas par kooperatīva veidošanu 16. ceha vietā, noliktavu saimniecības problēmas MTA vecākā inženiera Ziedoņa Putniņa izklāstījumā, Pētera Kantāna signālu par

to, ka tiks celta siltumnīca rūpnīcas sanitārajā zonā. Šie jautājumi skar lielu daļu mūsu strādājošo, pēdējais pat visus, arī rūpnīcā strādājošos bērnu vecākus. Bet atsauksmes ne uz vienu, izņemot palīgsaimniecības direktora Laimoņa Vadoņa rakstu, arī nesapņēmam. Joprojām aktuāla problēma ir rūpnīcas fotogrāfa štata vieta. Daudz dzirdēti iebildumi par to, ka bieži atšķiras «Valmieras Ķīmīkā» numura krievu un latviešu avīzes teksti. Tas saistīts daļēji ar to, ka laikraksta veidošanas tehniskajā procesā krievu valodas teksti ir salīdzinoši garāki, par apmēram 50–60 rindām. Tomēr arī turpmāk, atzīmēja redakto-

re, ir rekomendācija panākt pēc iespējas plašāku informācijas klāstu, veidojot atšķirīgas krievu un latviešu valodā iznākošās viena numura avīzes.

Debatēs pirmais runāja «Lenhimpromenergo» iecirkņa priekšnieks Jānis Mežgailis. Viņš neatbalstīja priekšlikumu par divu atšķirīgu numuru veidošanu, sakot, ka jābūt vienai aizei identai abās valodās, jo, lai iegūtu visu informāciju, nāksies lasīt abas avīzes. Bet rūpnīcā taču ir viena, un redakcija arī ir viena. Zigurds Abele atzīmēja, ka īpašu norādījumu uz trūkumiem redakcijas darbā nav bijis. Tas, ka laikraksts netiek savlaicīgi atvests no tipogrāfijas uz rūpnīcu, nav izskaidrojams ar to, ka trūkst transporta, bet gan ar atbildīgo darbinieku nevēribu. Direktora vietnieks komercijautājumus Aldis Rudzītis (Nobeigums 2. lpp.)

PSRS tautas deputātu vēlēšanas gaidot

Izvirzīti kandidāti

PSRS Arodbiedrību savienība PSRS tautas deputātu vēlēšanām ķīmiskās un naftas ķīmiskās rūpnīcības arodbiedrību CK VI plēnumā un VACP IV plēnumā izvirzījis sekojošo biedru kandidatūras: Lielās Oktobra sociālistiskās revolūcijas 60. gadadienas vārdā nosauktās Kalugas ražošanas apvienības «Horvinil» horvinīla sveķu ražošanas ceha aparātu uzraudzītāju Mariju Masliju, ķīmiskās un naftas

ķīmiskās rūpnīcības strādnieku arodbiedrības CK priekšsēdētāju Vasiliju Borodinu, PSRS 50. gadadienas vārdā nosauktās ar Leņina ordeni apbalvotās ražošanas apvienības «Salavatnefteorgsintez» kontrolrēparātu atslēdznieku Vladimīru Ponomarjovu. Ar izvirzīto deputāta kandidatūtu biogrāfijām interesenti var iepazīties arodbiedrības rūpnīcas komitejā.

Tikšanās ar Nikolaju Suslovu

27. FEBRUĀRĪ PL. 12.15 4. CEHA LEKCIJU ZĀLE — TIKŠANĀS AR NIKOLAJU IVANU d. SUSLOVU, PSRS TAUTAS DEPUTĀTA KANDIDĀTU 713. CESU TERRITORĀLAJĀ VĒLEŠANU APGABALĀ.

Tikšanās ar Jāni Peteru

VISI, KURI NEVĀREJA IERASTIES UZ TIKŠANOS AR DZEJNIKU JĀNI PETERU RŪPNĪCĀ, VAR DOTIES 25. FEBRUĀRĪ PULKSTEN 11 UZ RAJONA CENTRĀLĀS SLĪMNĪCĀS KULTŪRAS NAMU.

